

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 21/01-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí pléna 10. októbra 2001 predbežne prerokoval návrh J. J., bytom D. K., na začatie konania o súlade § 7 zákona č. 195/1998 Z. z. o sociálnej pomoci s Ústavou Slovenskej republiky a takto

r o z h o d o l :

Návrh J. J. na začatie konania o súlade právnych predpisov **o d m i e t a** ako podaný zjavne neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júla 2001 doručená „Sťažnosť na porušenie základných ľudských práv a slobôd novelou zákona č. 125/1998 z roku 2000, paragrafu 7“, ktorú podal J. J., bytom D. K., (ďalej len „navrhovateľ“). Navrhovateľ žiada, aby ústavný súd napadnutý predpis zrušil, pretože diskriminuje slabšie sociálne vrstvy, a to posudzovaním hmotnej núdze zo subjektívnych dôvodov, pričom jedným z týchto subjektívnych dôvodov je nezamestnanosť posudzovaného (vykázaná riadne podľa predpisov o zamestnanosti) v trvaní viac ako 24 mesiacov, pričom nezamestnanosť nie je jav subjektívny, ale objektívny; je toho názoru, že

ide o rozpor s čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 39 ods. 2 ústavy.

Podľa obsahu podania ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým právnym predpisom, ktorý navrhovateľ označil ako „novelu zákona č. 125/1998 z roku 2000, paragrafu 7“ je zrejme § 7 zákona č. 195/1998 Z. z. o sociálnej pomoci, ktorý má síce väzbu na zákon č. 125/1998 Z. z. o životnom minime, ale riešenie hmotnej núdze zo subjektívnych dôvodov upravuje § 7 zákona č. 195/1998 Z. z. o sociálnej pomoci, ktorého aplikácia sa začala reálne uplatňovať po 1. júli 2000.

Plénum ústavného súdu predbežne prerokovalo podanie navrhovateľa, posúdilo ho podľa jeho obsahu v zmysle § 31 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v spojení s § 41 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a konštatovalo, že ide o návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 písm. a) ústavy.

Podľa čl. 130 ods. 1 ústavy a § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 18 ods. 1 zákona o ústavnom súde môžu návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov podať iba osoby taxatívne vymenované v čl. 130 ods. 1 písm. a) až e) ústavy (najmenej pätina poslancov Národnej rady Slovenskej republiky, prezident Slovenskej republiky, vláda Slovenskej republiky, súd a generálny prokurátor Slovenskej republiky). Navrhovateľ nepatrí medzi osoby, ktoré sú uvedené v citovanom ustanovení, nie je preto procesne legitimovaný na podanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov. Z uvedených dôvodov ústavný súd návrh podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako návrh podaný zjavne neoprávnenou osobou.

K návrhu nebolo pripojené plnomocenstvo podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre advokáta alebo komerčného právnika na zastupovanie navrhovateľa v konaní pred

ústavným súdom. Ústavný súd však vzhľadom na to, že návrh podala zjavne neoprávnená osoba, sa už doplnením tejto náležitosti nezaoberal.